

İzzet i İkrâm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Şubat 2026

Münzevi bir gölgeydi öncesi:

İzzet-i ikramlarda bulunduğum ah ki ah,

Koca sofranın da güncesi.

Metruk zincirlerden boşalırdı ahali vakit o vakit ki...

Gök gürlledi

Yeryüzü semirdi

Ve biledikçe bile di zalim kükreyen nefretini, kinini

Oysaki öğün atlıyordu kâinat

Aşka delalet uçuşan kuşların da kırık iken kanadı

Övünçle sevdiğim sevdiğim mademki bir rivayet

Sözcüklerle el ele gezindiğim

Günü kurtaran kim ise kini ile iştiğal

Aşkla beyhude sevgilere kanat açan şu yürek nasıl ki hemhal

Sadece kendiy le önüne b/aktığı kadar kanayan yaralarına

Merhem miydi yoksa şiirler?

Kandığı kadar

Kanatmadığı kadar da içi dışı dolu iken asalet
Fıskıran kanına tek tanık yüce Rahman
Gögün müridi nice ümidi
Savsaklayan kimse yakınında uzağında
Ve gürleyen yaşları
Gülümsemeye de ant içmişken dudakları,
Andığı kadar dününü özlemler.

Kanıksanasi bir d/okunuş
Mahal verense zemheri
Açmaya doymadığı kadar da içinde saklı nice tohumu
Ekmekle iştiğal hayata
Edindiği kadar tüm terbiye ve sadakat
Müzmin o yolcu ki uzaklarda adeta bir hayalet
Gelmekle gitmek arasındaki farkı bilense sadece Rabbi
Bir ant
Bir anı
Bir anda yüzüne çemkiren o inat dolu iblisi
Görmekten ziyade
Gönül gözünde saklı dirhem dirhem sevgiyi
Sunmaksalayı ile
Sevmekse alınının akında
Şiarı o mevki rastlaşmamak adına
Ne dün ne de gün söverken o karanlığa...

Varsa yoksa
Yarınlara meylettiği
Aşkla ve gururla
Yadında ne ise bir teselli
Aramadığı kadar ahvalinde
Tecelli edecek yeni günü ve ümidi
Duaları kabul olur diye tez elden...